

קדושות נזונות (ג'הנות) מהריח שמריח מתוך הלבושים הללו. כל הדברים הנספרים שהקדוש ברוך הוא עשה, הכניס אותם לתורה הקדושה, והכל נמצא בתורה, ואותו דבר נספר גלגלה אותו התורה, ומיד התלבש בלבוש אחר, ונטמן שם ולא התגלה. והחכמים שהם מלאים עינים, אף על גב שאותו הדבר נספר בלבושו (שם), רואים אותו מתוך לבושו, וכשעה שהתגלה אותו דבר, טרם יכנס ללבוש, זורקים בו פקיעת עין, ואף על גב שמיד נספר, לא נאכד מעיניהם (נ"א מהם).

בכמה מקומות הזהיר הקדוש ברוך הוא על הגר (כ"ד) שיזהרו בו זרע הקדש, ואחר הוציא דבר נספר מנרתיקו. וכיון שהתגלה, חזר מיד לנרתיקו והתלבש שם. כיון שהזהיר על הגר בכל אותם מקומות, יצא הדבר מנרתיקו והתגלה ואמר, ואתם ידעתם את נפש הגר. מיד נכנסה לנרתיקה, וחזרה בלבוש ונטמנה, שכתוב כי גרים הייתם בארץ מצרים, שחשב הפתוב, שבגלל שמיד התלבש, לא היה מי שישגיח בו. בנפש הגר הזו יודעת הנשמה הקדושה בדברי העולם הזה ונהנית (ושואבת) מהם.

פתח אותו זקן ואמר, (שם כ"ד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר וגו'. ענן זה מהו? אלא זהו הפתוב (בראשית ט) את קשתי נתתי בענן. שנינו שאותה קשת הפשיטה את לבושיה ונתנה אותם למשה, ובאותו לבוש עלה משה להר, וממנו ראה מה שראה ונהנה מהכל. עד אותו מקום באו אותם החברים, והשתטחו לפני

מריחא דקא אריחא, מגו לבושיהון אלין. קדשא בריך הוא כל מלין סתימין דאיהו עביד, עאל לון באורייתא קדישא, וכלא אשתכח באורייתא, וההיא מלה סתימא גלי לה אורייתא, ומיד אתלבשא בלבושא אחרא, ואתטמר תמן, ולא אתגלי. וחכמינ דאינון מליין עיינין, אף על גב דההיא מלה אסתים בלבושה (תמן), חמאן לה מגו לבושה, ובשעתא דאתגלי ההיא מלה עד לא תיעול בלבושא, רמאן בה פקיעו דעינא, ואף על גב דמיד אסתים, לא אתאביד מעיניהו. (נ"א מיניהו) בכמה דוכתין אזהר קדשא בריך הוא על גיורא, (ג"י) דזרעא קדישא, יזדהרון ביה, ולבתר נפיק מלה סתימא מנרתקה. (ד' צ"ט ע"א) וכיון דאתגלי אהדר לנרתקה מיד, ואתלבש תמן.

כיון דאזהר על גיורא בכל אינון דוכתין, נפק מלה מנרתקה ואתגלי, ואמר (שמות כג) ואתם ידעתם את נפש הגר. מיד עאלת לנרתקה, ואהדרת בלבושה ואתטמרת, דכתיב כי גרים הייתם בארץ מצרים, דחשיב קרא, דבגין דאתלבש מיד, לא הוה מאן דאשגח בה. בהאי נפש הגר, ידעת נשמתא קדישא במלין דהאי עלמא, ואתהניאת (ואשהאכת) מנייהו.

פתח ההוא סבא ואמר, (שמות כ"ד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר וגו', ענן דא מאי היא. אלא דא הוא דכתיב, (בראשית ט) את קשתי נתתי בענן. תנינן, דההוא קשת אשלתח לבושוי, ויהיב לון למשה, ובההוא לבושא סליק משה לטורא ומניה חמא מה דחמא, ואתהני מפלא. עד ההוא אתר, אתו אינון חבריאי, ואשתטחו קמיה דההוא סבא, ובכו ואמרו, אלמלא לא אתינא

ואמרו, אלמלא לא אתינא

אותו זקן וככו ואמר, אלמלא לא
באנו לעולם אלא כדי לשמע
דברים אלו מפיה - די לנו!

אמר אותו זקן, (אם אהרת יקח לו) חברים, לא בשביל זה בלבד התחלתי את הדבר, שהרי זקן פמוני לא בדבר אחד עושה קיש קיש ולא קורא, כמה בני העולם שהם בערבוביה בתבונה שלהם, ולא רואים בדרך אמת בתורה, ותורה קוראת בכל יום בנהימה (באהבה) אליהם, ולא רוצים להשיב ראשם.

ואף על גב שאמרנו שהרי התורה הוציאה דבר מנתיקה, ונראה קטן ומיד נטמן - כף הוא ודאי. וכוונת שנתגלה מתוך נתיקה ונטמן מיד, לא עושה את זה אלא לאותם שיודעים בה ונדועים בה. משר למה הדבר דומה? לאהובה, שהיא יפה במראה ויפה בתאר, והיא טמונה בהסתר בתוך הדיכל שלה, ויש לה אוהב יחידי שלא יודעים עליו בני אדם, אלא שהוא בנסתר. אותו אוהב, מתוך האהבה שאוהב אותה, עובר על שער ביתה תמיד, מרים עיניו לכל צד. היא יודעת שהרי האוהב סובב שער ביתה תמיד. מה עושה? פותחת פתח קטן באותו היכל נסתר שהיא שם ומגלה את פניה לאוהבה, ומיד חוזרת ונתפסית. כל אותם שהיו אצל האוהב, לא ראו ולא הסתכלו, פרט לאוהב לבדו, ומעיו ולבו ונפשו הלכו אחריה. ויודע שמתוך האהבה שהיא אוהבת אותו, נגלית אליו רגע אחד לעורר (אליו אהבה) אותו. כף הוא דבר התורה לא נגלה אלא לאוהבו. יודעת התורה שאותו חכם לב סובב שער ביתה כל יום. מה היא עושה? מגלה פניה אליו מתוך הדיכל, ורומזת לו רמז,

לעלמא, אלא למשמע מלין אלין מפומך די לן.

אמר ההוא סבא, (אם אהרת יקח לו) חברייה, לאו בגין דא בלחודוי שרינא מלה, דהא סבא כגיני, לאו במלה חדא עביד קיש קיש, ולא קרי, כמה בני עלמא בערבוביא בסכלתנו דלהון, ולא חמאן בארז קשוט באורייתא, ואורייתא קרי בכל יומא בנהימו (נ"א ברהימו) לגבייהו, (דכני נשא) ולא בעאן לאתבא רישא. ואף על גב דאמינא, דהא אורייתא מלה נפקא מנתיקה, ואתחזיאת זעיר, ומיד אתטמרת. הכי הוא ודאי. ובזמנא דאתגליאת מגו נתיקה ואתטמרת מיד, לא עבדת דא, אלא לאינון דידעין בה, ואשתמודעאן בה. משר למה הדבר דומה, לרחימתא, דאיהי שפירתא בחיזו, ושפירתא בריוא, ואיהי טמירתא בטמירו גו היכלא דילה, ואית לה רחימא יחידאה, דלא ידעין ביה בני נשא, אלא איהו בטמירו. ההוא רחימא, מגו רחימא דרחים לה עבר לתרע ביתה תדיר, זקיף עינוי לכל סטר. איהי, ידעת דהא רחימא אסחר תרע ביתה תדיר, מה עבדת, פתחת פתחא זעירא בההוא היכלא טמירא, דאיהי תמן, וגליאת אנפקא לגבי רחימאה, ומיד אתהדרת ואתפסיתא. כל אינון דהוו לגבי רחימא, לא חמו ולא אסתפלו, פר רחימא בלחודוי, ומעוי ולביה ונפשיה אזלו אבתרה. וידע דמגו רחימו דרחימת ליה, אתגליאת לגביה רגעא חדא, לאתערא (ס"א לגביה רחימו) ליה. הכי הוא מלה דאורייתא, לא אתגליאת, אלא לגבי רחימאה. ידעת אורייתא, דההוא חפימא דלבא אסחר לתרע ביתה כל יומא, מה עבדת, גליאת אנפקא לגביה, מגו היכלא,